

Intelektuálové dnešních dnů

Mají čerstvě po promoci a právě strávili společnou noc. Píše se rok 1988. Ona – Emma – chodí na demonstrace, je přesvědčená feministka, nezakládá si na vzhledu a pokoj jí zdobí fotografie Nelsona Mandely. On – Dexter – je frivolní pohledný floutek, bezzásadový, okouzlený sám sebou, sní o slávě, i když neví, čím by si ji mohl vydobýt.

Populární britský spisovatel a scenárista David Nicholls – v českém prostředí může být známý jako autor poslední série komediálního seriálu Šest v tom (Cold Feet) – vystavěl napětí svého třetího románu Jeden den na diametrálně odlišných způsobech, jak se dnes dá nakládat se schopnostmi, vzděláním a talentem. Chce se až říct, že Emma a Dexter jsou dva hraniční prototypy intelektuálů dnešních dnů. Buď se jedinec pustí za vidinou lákavé kariéry či slávy, aniž by přemýšlel o smyslu a důsledcích, což je příběh Dextera. Nebo lpí na mladických ideálech lepší společnosti za cenu špatně placené práce, pocitu loserovství a po večerech urvaných momentech svobody, jež věnuje seberealizaci, jako se to daří Emmě.

Právě tato protikladnost je ale sblízuje. Prolíná jejich životy následujících dvacet let, kdy každý kráčí svou cestou, aby se při příležitostných setkáních přesvědčovali, že jediné když jsou spolu, mají pocit, že jim nic nechybí. Mustr románu Jeden den recenzenti často přirovnávají k filmové romanci Když Harry potkal Sally. Co však knihu povyšuje vysoko nad průměr spotřebního čtiva, je Nichollsova schopnost plasticky rozehrát obě postavy. Jak Dexter, tak Emmy prodělávají dramatický myšlenkový vývoj, revidují názory, moudrost se tu bije se smířením. Nichollsovi se daří každou životní etapu – u muže i u ženy – podat s dostatečnou hloubkou, přesvědčivostí i nevyhnutelnou hořkostí. Dokáže stejně neskicovitě vymodelovat mentalitu moderních západních dvacátníků i čtyřicátníků. Nehledě na fakt, že Jeden den se dá číst i jako zrcadlo popkulturních trendů, jež se odehrávají na pozadí jejich životů. Dextera a Emmu spojil pozdní thatcherismus a exploze rave scény, která je v Británii popisována jako druhé léto lásky, ranou dospělost prožívají za zvuku tvrdých beatů Prodigy a střední věk se přibližuje s invazí do Iráku a zápalem pro biostravování a uvědomělý konzum. Nichollsovy schopnosti v tomto ohledu připomínají nejsilnější momenty románů Nicka Hornbyho, který má také dar formulovat, jak spotřební popkultura dokáže vyslovit naše nejnítěnější pocity.

Největší slabinou románu se tak zdánlivě může jevit Nichollsovo neuvěřitelně lehké pero, díky němuž Jeden den často působí plošeji, než ve skutečnosti je.